

๕๙

กระต่ายน้อยในดวงจันทร์
(ทานปรหมัตถบารมี)

เมื่อให้ทานอันเลิศ

บุญอันเลิศย่อมเจริญ อายุ วรรณะ ยศ เกียรติ

สุข และกำลังอันเลิศก็เจริญ

กระต่ายน้อยในดวงจันทร์ (ทานปรมัตถบารมี)

๕๒๐

“การสร้างบารมี” เป็นงานที่แท้จริงของมวลมนุษยชาติ เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี ดำเนินตามรอยบาทพระบรมศาสดา มุ่งแสวงหาสาระอันแท้จริงของชีวิต เพื่อให้ไปถึงจุดหมายปลายทาง คือที่สุดแห่งธรรม หลุดพ้นจากการครอบงำของกิเลส อาสวะ การทำให้หยุดนิ่งคือวิธีที่จะเอาชนะกิเลสอาสวะ และยังเป็นทางมาแห่งมหากุศล ถ้าหากเอาใจหยุดนิ่งให้ใจใส สะอาด บริสุทธิ์ บุญกุศลก็จะบังเกิดขึ้นอย่างมหาศาล และจะเป็นเหตุให้เราได้บรรลุนานที่แท้จริงของชีวิตอีกด้วย คืองานขจัดกิเลสอาสวะ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย อิติวุตตกะ ว่า

“อคฺคสฺมี ทานํ ททตํ อคฺคํ ปุณฺณํ ปวทุตฺตํ

อคฺคํ อายุ จ วณฺโณ จ ยโส กิตฺติ สุขํ พลํ

เมื่อให้ทานอันเลิศ บุญอันเลิศย่อมเจริญ อายุ วรรณะ ยศ เกียรติ สุข และกำลังอันเลิศก็เจริญ”

สิ่งมีชีวิตที่กำเนิดขึ้นมาบนโลกนี้ ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกัน และกัน จึงจะดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข “การให้” เป็นวัฒนธรรมของคนดี เป็นประเพณีของพระอริยเจ้า เป็นก้าวแรกของการสร้างบารมีไปสู่อายตณนิพพาน บุคคลผู้ให้ทานย่อมได้รับการยกย่องสรรเสริญ เกียรติคุณอันดั่งามย่อมพุ่งขจรไปทั่ว จะเป็นที่รักของมนุษย์ และเทวาททั้งหลาย ดังนั้นการให้จึงเป็น

กระต่ายน้อยในดวงจันทร์ (ทานปรมัตถบารมี)

๕๒๑

ประโยชน์ทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น เป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้
เกิดสันติสุขขึ้นในโลกอีกวิธีหนึ่ง

บัณฑิตทั้งหลายเมื่อจะให้ทาน ก็ให้ด้วยความเคารพ ให้
ด้วยความศรัทธา ให้ด้วยจิตอนุเคราะห์ ให้ตามกาลอันควรโดย
ไม่กระทบตนและผู้อื่น และจะเลือกให้แต่ของที่ดีเลิศ เพราะผู้ให้
ของประณีตย่อมได้ของประณีต ให้ของดีย่อมได้ของดี ให้ของ
ชอบใจย่อมได้รับของชอบใจ ให้ของเลิศย่อมได้รับของเลิศ ไม่ว่า
จะเกิดในที่ใดย่อมเป็นผู้เข้าถึงฐานะอันประเสริฐ จะมีความสุข
ความบันเทิงใจ ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า

*พระลัมมาสัมพุทธเจ้า ในสมัยที่พระองค์ยังเป็นพระ-
บรมโพธิสัตว์ ไม่ว่าจะบังเกิดเป็นอะไรก็ตาม ท่านจะไม่เคยขาด
การสร้างทานบารมี แม้ในพระชาติที่ถือกำเนิดเป็นกระต่ายครั้งนั้น
มีนาก สุนัขจิ้งจอก และลิงเป็นเพื่อนกัน กระต่ายโพธิสัตว์จะ
คอยตักเตือนพร่ำสอนเพื่อนทั้งสาม ให้ตั้งอยู่ในคุณธรรมความดี
อยู่มาวันหนึ่งเป็นวันอุโบสถขึ้น ๑๕ ค่ำ พระมหาสัตว์จึงชวน
สหายทั้งสามให้รักษาศุภุโบสถศีล และตระเตรียมอาหารเพื่อ
ถวายทานแก่ทักษิณบุคค

กระต่ายน้อยในดวงจันทร์ (ทานปรมัตถบารมี)

๕๒๒

สัตว์เหล่านั้นเชื่อฟังกระต่ายโพริสตร์ พอเข้าตรู่ นากจึงไปยังฝั่งแม่น้ำเพื่อหาอาหาร ได้ปลาตะเพียนที่คนนำมาฝั่งหมกทรายไว้ ส่วนสุนัขจิ้งจอกก็เที่ยวหาอาหาร ได้เนื้อมา ๒ ชิ้น แม่ลิงก็ออกไปแสวงหาผลไม้ในป่า ได้มาแล้วก็เตรียมเอาไว้ทำทาน ฝ่ายกระต่ายโพริสตร์คิดว่า เราเลี้ยงชีวิตอยู่ด้วยหญ้า เราไม่อาจให้หญ้าเป็นทานแก่ทักษิณยุบบุคลได้ถ้าหากวันนี้มีเนื้อนาบุญมาอยู่ที่อยู่ของเรา เราจะยอมสละชีวิต โดยให้เนื้อของเราเป็นทาน

เมื่อกระต่ายโพริสตร์คิดอย่างนี้ บัณทุกัมพลศิลาอาสน์ของพระอินทร์ก็ร้อนขึ้นมา พระอินทร์ทรงตรวจดู ก็รู้ถึงความคิดของกระต่าย จึงแปลงเพศเป็นพราหมณ์ จะมาทดสอบดูว่าสัตว์เหล่านั้นจะทำได้อย่างที่คิดไว้หรือเปล่า ตอนแรก ได้ไปที่อยู่ของนากก่อน ไปยืนสงบนิ่งอยู่ เมื่อนากถามความประสงค์ว่าต้องการอะไร พราหมณ์ก็บอกว่า อยากจะได้อาหารสักมื้อหนึ่ง แล้วจะรักษาอุโบสถศีล และบำเพ็ญภาวนา นากมีใจเลื่อมใสจึงให้ปลาตะเพียนแก่พราหมณ์แปลงนั้น

พราหมณ์ก็ขอบใจ แล้วบอกว่าจะมารับในภายหลัง จากนั้นก็ได้เดินทางไปหาสุนัขจิ้งจอก สุนัขจิ้งจอกเห็นก็ดีใจ และได้ให้เนื้อ ๒ ชิ้นเป็นทาน พราหมณ์ก็บอกว่าเอาไว้ก่อนแล้วจะมารับในภายหลัง และได้เดินทางไปหาลิง ลิงก็ได้ให้ผลไม้ และน้ำดื่มแก่พราหมณ์ พราหมณ์ก็บอกเดี๋ยวจะมารับ แล้วไปหากระต่าย

กระต่ายน้อยในดวงจันทร์ (ทานปรมัตถบารมี)

๕๒๓

โพธิสัตว์

กระต่ายพระโพธิสัตว์เห็นพราหมณ์มาก็มีความยินดี
ปริตาว่า ความดำริของเราจะสมปรารถนาในวันนี้ เราจะให้ทาน
อันประเสริฐที่ใครๆ ยากจะให้ได้ แก่พราหมณ์ผู้ประกอบด้วยศีล
และธรรม แล้วกระต่ายก็บอกให้พราหมณ์ไปหาไม้มาก่อไฟ ตน
จะสละชีวิตให้เป็นทาน พราหมณ์เห็นความเด็ดเดี่ยวมุ่งมั่นของ
กระต่ายโพธิสัตว์ ก็มีจิตเลื่อมใส และได้นำไม้มากองทำเป็นพืน
แล้วก่อไฟขึ้น

กระต่ายพระโพธิสัตว์สละตัว เพื่อให้สัตว์ที่ติดอยู่ตามชน
หลุดออกไป เพื่อชำระศีลให้บริสุทธิ์ แล้วก็กระโดดลงไปในกองไฟ
โดยไม่กลัวความตาย แต่ไฟนั้นกลับมีความฉ่ำเย็นเหมือน
กระโดดลงไปในสระน้ำ ไม่ได้ทำอันตรายกระต่ายพระโพธิสัตว์เลย
แม้แต่ปลายเส้นขนก็ไม่ไหม้ไฟ

พระโพธิสัตว์เกิดความประหลาดใจที่กองเพลิงไม่เผา
ร่างกายของตนเอง ก็ถามพราหมณ์ว่า “ทำไมไฟนี้จึงไม่ร้อน?”
พราหมณ์บอกว่า “ท่านพญากระต่าย ข้าพเจ้าไม่ใช่พราหมณ์
แต่เป็นท้าวลักกะ มาที่นี่ก็เพื่อจะทดลองใจท่าน”

กระต่ายพระโพธิสัตว์จึงได้บันลือสีหนาทว่า “ข้าแต่ท้าว-
ลักกะผู้เป็นจอมเทพ ถึงแม้ชาวสวรรค์หรือชาวโลกทั้งหมด จะ

กระต่ายน้อยในดวงจันทร์ (ทานปรมัตถบารมี)

๕๒๔

มาทดลองข้าพเจ้าด้วยการห้ามไม่ให้ทาน ข้าพเจ้าก็จะไม่ยอมเปลี่ยนแปลงความตั้งใจในการให้ทาน จะยอมสละทุกสิ่งทุกอย่าง แม้กระทั่งชีวิต เพื่อให้ใจที่พร่องเต็มเปี่ยมบริบูรณ์”

ท้าวลัทธิเกิดความรู้สึกซาบซึ้งจึงตรัสกับพระมหาสัตว์ว่า “ท่านบัณฑิต ท่านเป็นผู้สูงส่งด้วยคุณธรรม ขอให้คุณธรรมของท่าน จงปรากฏอยู่ตลอดกาลเกิด” แล้วพระองค์ก็ทรงเอาภูเขามา จารึกรูปกระต่ายไว้บนดวงจันทร์ เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งการสร้างความดีของกระต่ายโพธิสัตว์ และเป็นสัญลักษณ์เพื่อเตือนใจให้ชาวโลกอย่าได้ละเลยในการให้ทาน เมื่อเห็นครั้งใดก็จะได้เร่ง ขวนขวายในการสร้างมหาทานบารมีอย่างเต็มที่ ดุจเดียวกับ พระโพธิสัตว์ในกาลก่อน

เพราะฉะนั้น นักสร้างบารมี อย่าได้หยุดยั้งในการสร้าง มหาทานบารมีกัน พระโพธิสัตว์ของเราแม้จะบังเกิดเป็นสัตว์- เดียวรัจฉาน แต่ท่านเห็นประโยชน์อันยิ่งใหญ่ในการสร้างบุญ สร้างบารมี ไม่ว่าท่านจะเกิดมาอยู่ในสภาวะใดก็ตาม ท่านจะ สร้างบุญบารมีตลอดเวลาโดยไม่เคยเบื่อหน่ายหรือท้อแท้แม้จะ ต้องสละอวัยวะ เลือดเนื้อหรือชีวิตท่านก็สามารถสละได้ เพื่อ การบรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ พวกเราทุกคนก็เช่นเดียวกัน ต้องเป็นผู้เสียสละอย่าได้ตระหนี่กัน ให้หมั่นทำทาน รักษาศีล

กระต่ายน้อยในดวงจันทร์ (ทานปรมัตถบารมี)

๕๒๕

เจริญภาวณาให้เต็มที่ ทำไปจนกว่าเราจะบรรลุจุดหมายปลายทางของชีวิตคือพระนิพพาน

การที่จะไปพระนิพพานได้นั้นเราจะต้องมีบุญบารมีมากพอ ทานกุศลที่เราได้ทำดีแล้วนั้นแหละ จะเป็นเสบียงในการเดินทางไปสู่พระนิพพาน ทำให้เราได้รับความสะดวกสบายตลอดเส้นทาง การสร้างบารมี เพราะทานกุศลแม้เพียงเล็กน้อย ที่จะไม่ให้ผลนั้นเป็นไม่มี ทานที่เราได้ให้แก่สัตว์เดียรัจฉานมือหนึ่งยังมี อานิสงส์ไปถึง ๑๐๐ ชาติ คือเมื่อเราเวียนว่ายตายเกิดตลอด ๑๐๐ ชาติ เราจะไม่รู้จักคำว่าอดอยากยากจนเลย จะมีแต่ความ สมบูรณ์พรั่งพร้อมไปด้วยโภคทรัพย์สมบัติ

แม้เราทำบุญกับคนที่ทุศีล ให้ข้าวกินอ้อมมือหนึ่ง ก็ยังส่งผลดีไปถึง ๑,๐๐๐ ชาติ และถ้ายังทำบุญกับผู้มีศีล คือตั้งแต่ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ บุญก็มากขึ้นไปตามลำดับ ถ้าอยากจะได้บุญยิ่งขึ้นก็ต้องทำให้ถูกเนื่อนาบุญ ถูกทักษิณะบุคคล คือ ทำบุญกับผู้ที่เข้าถึงไตรสรณคมน์ได้เข้าถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับรัตนะทั้งสาม อย่างนี้จึงจะมีอานิสงส์มากเป็นอสงไขยอัปมาณังทีเดียว

